

Beckovské noviny

Ročník XIV.

číslo 5 - december 2009

0,27 eur (8 Sk)

Pf 2010

Krásne, požehnané a šťastné prežitie sviatkov vianočných, veľa zdravia, šťastia, osobných i pracovných úspechov v novom roku 2010 všetkým občanom našej obce a rodákom praje

Karol Pavlovič, starosta obce

Nech radosť a šťastie vládne u Vás doma, nech zďaleka obchádza Vás nešťastie a smola.

Nech pohoda vládne za vianočným stolom, nech láska prevláda nad nemilým slovom.

foto: Jiří Foldyna

Na slovíčko, pán starosta...

Rok sa chýli ku svojmu koncu, začína zima. Mikuláš, Vianoce - Štedrý večer, Božie narodenie, sv. Štefan, Silvester a Nový rok ... A my sa máme zrazu zastaviť a kochať sa príchodom Božieho Dieťaťa! Tešíme sa všetci, deti z prázdnin, my dospelí z niekoľkých dní voľna, ale predovšetkým zo sviatočnej vône domova, o ktorú sa každoročne snažíme, veď Vianoce sú predovšetkým kresťanskými sviatkami. Mali by byť pre nás viac duchovnou potravou, ako čímkolvek iným. Ale ešte skôr, ako zasadneme k štedro-večernému stolu, položíme zopár otázok nášmu starostovi p. Karolovi Pavlovičovi, tentoraz, sviatočne, zodpovie len niekoľko otázok občanov, a potom sa zameriame na vianočné sviatky.

1. Pán starosta, ľudia sa pýtajú na súsošie sv. Trojice. Kedy sa vráti na svoje pôvodné miesto? Kde sa teraz nachádza?

Súsošie sv. Trojice je momentálne v ateliéri akad.sochára Jána Filu vo Vlkanej (blízko Banskej Bystrice). Je to odborne spôsobilá osoba, ktorá bola OZ v súťaži vybratá pre reštaurovanie súsošia. Práce na súsoší sú pred dokončením. Práve 8. decembra máme posledný kontrolný deň, kedy sa stretne vo Vlkanej a zhodnotíme prácu na reštaurovaní. Naša obec uspela so žiadosťou o získanie nenávratného finančného príspevku pre projekt Regenerácia centrálnej časti obce – Stiborovo (Trojičné) námestie. V tomto období prebieha proces výberového konania a ďalšie práce potrebné pre podpísanie zmluvy s Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja. Predpokladáme, že práce začnú na jeseň 2010 a budú ukončené do 24 mesiacov. Po ukončení týchto prác bude súsošie inštalované na svoje zrekonštruované, ale pôvodné miesto. Dovtedy bude uložené na spofahlivom mieste.

2. Cez Novú ulicu prechádzajú ťažké nákladné autá so stavebným materiálom. Obyvatelia sa sťažujú na praskanie domov. Bývala tam dopravná značka obmedzujúca rýchlosť na 40 km/h. Ako môže obec týmto občanom pomôcť?

S osadením dopravnej značky by nemal byť problém – dáme to za úlohu pracovníkom našej prevádzkárne. Dodržiavanie rýchlosti je už na účastníkoch cestnej premávky a kontrola na dopravnej polícii. Čo sa týka ťažkých mechanizmov, je potrebné preveriť, aký má vplyv ich prejazd ulicou na rodinné domy a potom zvoliť riešenie.

3. Je problém znovu nainštalovať obnovenú tabuľu s veršami Andreja Sládkoviča z bývalého hotela na vhodné miesto? Iste by sadla na stenu múzea.

Pokiaľ si dobre pamätám, obecné zastupiteľstvo sa už touto otázkou zaoberalo. Preverím všetky informácie a pokúsím sa nájsť riešenie.

4. Prečo nie je beckovský park osvetlený?

V doterajšom období sa už viackrát v OZ hovorilo o možnej rekonštrukcii nášho parku. Aj napriek tomu, že už nie je tak legislatívne chránený, je potrebné jeho zmenu pripravovať komplexne v rámci uceleného projektu. Tento je treba riešiť veľmi citlivo. To znamená, že nielen osvetlenie, ale aj chodníky, ďalšie dosadenie stromov, výmena lavičiek, pitnú vodu, výmenu alebo zrušenie oplotenia a pod. Nakoľko sa v tomto období pripravuje a rieši veľké množstvo iných vecí, nie je možné zvládnuť časovo i finančne ďalšie. Hovorí sa, že trepezlivosť ruže prináša. Pokiaľ sa nám podarí rozbehnúť plánované a pripravované aktivity, na ktoré sú už schválené aj finančné prostriedky, určite sa postupne porieši i park. Treba ho však riešiť komplexne.

5. Veľa áut parkuje na uliciach, napr. vo Vetej, kde sa často nedá ani prejsť. Čo s tým?

Parkovanie vozidiel je problém nielen našej obce, ale aj v iných obciach. Pokiaľ sa na mňa ľudia obrátili s konkrétnym prípadom, snažil som sa ho riešiť osobným pohovorom. Je potrebné sa obrátiť aj na členov obecného zastupiteľstva pri riešení konkrétnych prípadov. Pokiaľ to nepomôže, treba sa obrátiť na komisiu verejného poriadku alebo na políciu. Určite sa budeme snažiť uvedený problém riešiť spoločne, nakoľko hlavne v zimnom období špatné parkovanie spôsobuje problém pri údržbe miestnych komunikácií, napr. pri odhňaní snehu.

6. Čo majú robiť občania, ktorí majú susedské spory, napr. kvôli

zatekaniu vody zo strechy jedného domu pod múry druhého? Na koho sa majú vo veci obrátiť?

Treba sa obrátiť na vedenie obce. Aj v tomto období riešime dva prípady formou zvolenia štátneho stavebného dohľadu.

7. O chvíľu prídu Vianoce a o ďalší skončí tento rok. Je na čase zmeniť tému: Aj starosta žije svoj súkromný život, má svoju rodinu, blízkych priateľov, s ktorými by iste rád strávil najkrajšie sviatky v roku. Máte aj Vy ako starosta cez vianočné sviatky voľno? Čo plánujete pre svoju rodinu? Ako prebieha vo Vašej rodine Štedrý večer? Tešíte sa na darčeky, ktoré pripravíte? Aký darček by ste chceli dostať? Pamätáte sa na Vianoce, ktoré ste trávili v rodičovskom dome? Čo očakávate od Nového roka 2010 pre seba ako človeka a čo pre starostu, resp. pre našu obec?

Vianočné sviatky sú pre mňa tými najkrajšími sviatkami v roku. Všetci sa tešíme na príchod Božieho dieťaťa, ktoré prinieslo tomuto svetu vykúpenie. Vianoce vnímam v prvom rade ako duchovný pokrm pre dušu každého človeka, ktorý nežije iba pre seba ale v prvom rade pre iných. Žiadny starosta, teda ani ja, nemôže povedať, že bude mať cez vianočné sviatky voľno. Je veľa práce, ktorú je potrebné dokončiť a ďalšiu treba pripraviť a rozbehnúť. Štedrý deň, Božie narodenie a sviatok sv. Štefana sa snažím prežiť v kruhu svojich najbližších. Mojim pránim, pokiaľ mi dá Boh zdravia, je stráviť jeden štedrý večer v mojom živote v kruhu všetkých svojich najbližších. V tomto roku budeme štedrý deň sláviť sami s mojou manželkou, večer chceme navštíviť najmladšiu dcéru v Novom Meste nad Váhom a prežiť tieto chvíle s našimi dvoma vnučkami Laurou a Beatou. V našich rodinách sme boli vždy vedení udržiavať tradíciu Štedrého večera. K tradícii patrí vysvätenie domácnosti, obľátka s medom, kapustnica, ryba s dobrým zemiakovým šalátom, prelúsknutie orecha a rozkrojenie jablčka. K duchovnému pokrmu patrí návšteva polnočnej sv. omše. Ako každý človek, aj ja sa teším na darčeky, ktoré dostanem, ale ešte viac na tie, ktoré prostredníctvom Ježiška venujem ja. O darčeku, ktorý dostala naša obec formou dotácií z eurofondov som sa už zmienil v inom príspevku. Za všetky hmotné darčeky, ktoré som dostal a dostanem som vždy vďačný. Najkrajší darček bude však pre mňa, keď moja manželka a všetci moji blízki príbuzní, priatelia a známi budú hlavne zdraví. Všetko ostatné si musí človek vybojovať a zaslúžiť. Ďalej by som si priať, aby sme boli k sebe navzájom tolerantní, úprimní a priami. Aby sme vždy vedeli povedať pravdu priamo do očí a riešili problémy, pokiaľ možno, osobným rozhovorom ku prospechu veci.

Na Vianoce z detstva slávené v rodičovskom dome mám nezapomenuteľné spomienky a zážitky. Preto aj tento Štedrý deň navštívim hrob svojich rodičov. Bolo nás 6 súrodencov. Veľký dva a pol metrový živý vianočný stromček, pestrá ponuka vianočných dobrôt, ale hlavne dlhá prechádzka zasneženou krajinou do vtedy najbližšieho kostola vyvoláva vo mne nostalgii a nezabuduteľné spomienky na detstvo, Vianoce a rodičov.

Každý z nás koncom uplynulého roka, zvlášť na Starý rok, obzrie sa na cestu za sebou, čo sa mu podarilo, čo nie, ale predovšetkým hľadí do budúcnosti. V prvom rade si želim, aby mi slúžilo zdravie, pretože bez neho nie je možné kvalitne vykonávať túto funkciu v takom tempe a rozsahu. Je to rok, v ktorom sa zavŕši ďalšie moje štvorročné volebné obdobie a po nesmierne úpornej a ťažkej práci počas uplynulých 3 rokov nastane vyvrcholenie toho, čo všetko sme pripravovali. Začnú práce na rekonštrukcii ZŠ s MŠ J.M. Hurbana formou zateplenia, výmeny okien a fasády, začnú práce na rekonštrukcii Trojičného námestia a v prípade, že nám bude vyhovieť a budú nám pridelené finančné prostriedky z eurofondov, začneme aj s rekonštrukciou Muzeálneho nádvorja hradu. V mesiaci novembri sme odovzdali projekt so žiadosťou o finančné prostriedky pre realizáciu kanalizácie. V prípade, že by bol úspešný, začnú práce aj na kanalizácii. To znamená, že nás čaká veľa práce, preto by som rád požiadal všetkých o tolerantnosť a pochopenie, pomoc a spoluprácu. Sú to všetko aktivity ku prospechu nás všetkých.

Prajem všetkým požehnané, šťastlivé a veselé vianočné sviatky a do nového roku veľa pevného zdravia šťastia, osobných i pracovných úspechov a Božieho požehnanja.

Pán starosta, nech láska, dobro a šťastie sprevádzajú Vaše kroky nielen cez vianočné sviatky a nový rok nech je naplnený Božím požehnaním a užitočnou prácou v prospech nás všetkých!
Za rozhovor ďakuje Dana Badžgoňová

Niečo o vode a Nepále

Napísalo a fotil Peter Ondrejovič

Keď sa povie divoká voda, zopár Beckovanom je už tento živel pomerne blízky ako rýdzo adrenalinová zábavka dnešných čias – rafting a kajak.

V časoch mojej ranej mladosti bývala pri Váhu priviazaná dlhá drevená pramica pastierov- volali sme ju hájov. Pre šarvancov, ktorí sme sa potulovali okolo, bolo často pokúšením „požičať“ si ho a povoziť sa. Namáhavo sme ho vytlačali proti prúdu, aby sme sa víťazne kúsok zviezli. Mne to stálo zato. Voda ma dostala na celý život.

Prešli roky a ja som sa namočil do najkrajšej slovenskej rieky Belej, vytekajúcej dravým tokom v mesiaci máji s pod Kriváňa. Časom som okúsil vlny riek všetkých svetadielov. Vírus vodáctva sa ale rozšíril aj na iných pacientov pod Stiborovým hradom. Nakázil Luboša Čikla, Janka Macejku a Pienčáka aj s rodinami. Postupne sme zjazdili mnohé európske klenoty. K najkrajším šperkom s neskutočne tyrkovými vodami a úžasnou prírodou navôkol patrí slovinská rieka Soča, rakúska Salza a francúzska Verdon. S Pienčákom sme absolvovali tiež mohutné vlny čilskej Rio Grande - Futaleufú. Ja ešte v Afrike filmom preslávené praveké Omo v Etiópii. To bola ostatne najväznejšia moja rieka a hodnotná expedícia. Odľahlosť, krokodily, silné pereje, malária a nevyspytateľnosť domorodcov. Na Omo som sa vrátil potom ešte dvakrát, naposledy v apríli tohto roku s mladým Beckovanom Martinom Jurzom ako kameramanom.

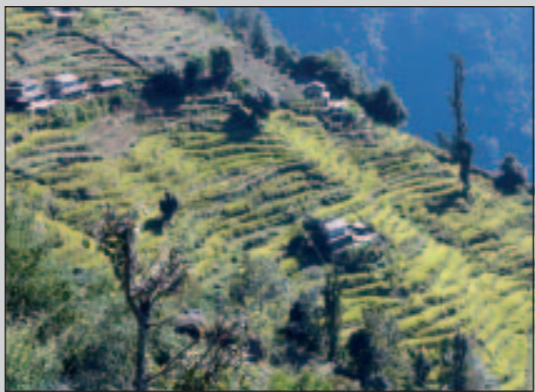
Bol čas skúsiť nejakú silnú vodu v Himalájach. Tou sa stala tento rok na prelome októbra a novembra burácajúca nepálska rieka Karnali. Partiu 17-tich kamarátov z mokrej štvrte tam viedli traja českí vodáci. Túto mimoriadne náročnú rieku dobre poznajú a profesionálne jazdia už niekoľko rokov. Majú v Nepále svoje 3 lode, 5-metrové rafty.

Z Kátmándú, hlavného mesta, letíme najprv povedľa najvyšších svetových kopcov - Himaláj na západ krajiny. Ešte deň na streche autobusu „kostitrasu“ pestrým nepálskym vidiekom, hore-dole stovkami serpentín.

Prebieha práve najväčší hinduistický sviatok a ľudia všade oslavujú kvetmi, farbami a tancom. Zopárkrát nám do cesty horskými serpentínami vstupujú radujúci sa domorodci a dobrá nálada preskakuje aj na nás.

Tá nás neprechádza ani na rieke, poisťili sme sa predsa domovinou v tekutej podobe. Rieka tečie, občas sa rúti pomedzi hory lemovaná údolným pralesom. Vlny na úvod tak na rozčvícenie, pre menej skúsených na posmelenie.

Deň druhý: Karnali začína ceriť zúbky. Trojmetrové vlny, besné valce a medzi nimi spenené diery, ako otvorené vráta do stodoly. Takú dieru stáćilo chytiť krajom a ona si nás už vtiahla a preprala ako prádlo v automatickej pračke. Naložený raft aj s priviazaným proviantom váži zhruba 200 kilo. Posádka do určitého náklonu aj bojuje a vyvažuje počas jazdy búrlivými vodami dravých perej, ale často všetko márne. Valce nás otáčali jednu loď za druhou ako orechové škupinky. Tie spravidla končili hore dnom a trosečníci sa voľky nevoľky dostali do vírov spenenej vody. Najprv vydržať bez dychu, než nás vesta vytlačila na chvíľku na hladinu. Nádych a boj o holú existenciu pokračuje cez ďalšie pereje zopár desiatok, v horšom prípade, stoviek metrov. Medzičasom nejaký kopanec od kamaráta, ktorého to ešte mlelo pod vami. Potom sa raft jachtárskym spôsobom cez lanká prekopí na správnu stranu a ide sa k brehu. Spočítame a odpíšeme straty, ponadávame, zasmiejeme a ide sa do nových radovánok, pre ktoré sme tu. Náš raft s názvom Považan, číslo13 neslávne „zvŕtazil“ v počte prevrátení, a to 6-krát. Zaskakoval som za filmára Pala Barabáša, ktorý natáčal aj z brehu. S malou kamerou na čele som bol spláchnutý, a

tak aspoň máme exkluzívne zábery, ako vyzerať kúpačka po vodácky. Odporúčam pozrieť fotky a krátke 2 videá na www.k2studio.sk.

Podobne to ide ešte ďalšie 4 dni, a keď už sme dva razy vymenili kapitána a ani to nepomohlo, rieka sa umierňuje a vchádza do nížin. Až nám je ľúto, že vzrušujúce dobrodružstvo končí. Neskôr táto rieka vpláva do Indie a stane sa posvätnou riekou Gangou. Pramení totiž v Tibete pod svätou horou Mt. Kailáš, ktorá je pre budhistov aj hinduistov stred vesmíru. Možno aj preto bola pre nás jej sila taká milosrdná, okrem jedného vykúbeného ramena.

Naše cesty Nepálom pokračujú po suchu do nížiny na indickej hranici, kde existuje kus zachovanej divočiny Národného parku Bardija. S Pienčákom, ako správni Beckovani, sadáme na živého slona, náš erbový symbol. Hľadáme vládcu džungle-tigra, ale šťastie sme mali iba na ázijského nosorožca.

Uprostred krajiny sa vyskytuje horská skupina okolo osemtisícoviek Daulágiri a Anapurny. Práve tu vyrážame na 10-dňový pochod – trek do základného tábora pod 4 kilometrovú južnú stenu Anapurny. Je to najvyššia stena na svete. Chodník je pre mimoriadnu krásu tejto oblasti najviac navštevovaný trek v celej krajine. Prechádzame bohatými lesmi zavlažovanými mohutnými letnými dažďami počas monzúnu. Našťastie, teraz je už stabilné slnečné počasie. S lesmi sa striedajú osady horalov. Títo pracovití ľudia majú svoje polička odstupňované na strmých svahoch. Na Slovensku by sa neobrábala už o polovicu položenejšia pôda, nato sme dnes už príliš pohodlní. Ale tu ľudia nemajú na výber. Hory sú v Nepále v podstate skoro všade. Po generácie vytvárajú terasy, tie majú často šírku ledva 1,5 metra. Ryža, proso, vo vyšších polohách zemiaky a zelenina. Nesmierne pracne sa tu dorába chlieb ich každodenný. Každé zrnko ryže prejde niekoľkokrát cez ruky. Technika je kosák a zhrbený chrbát. Preto mnohí, nielen muži, sa ponúkajú turistom ako nosiči batohov. Na záver nosiči spravidla podostávajú okrem pláce aj to, čo turisti už nepotrebuje.

Bieloskvúce ľadovcové hory nám skrášujú pochod údolím. Večerné a ranné farebné spektrá sfarbuje hory, aj oblohu do expresionistických podôb. Výhodou Anapurna treku je fakt, že nikde sa nemusíme trápiť so stanmi, ani varením. Po trase sú roztrúsené domorodé ubytovne s výbornou kuchyňou, a to navyše za lacný peniaz. Úslužnosť domích je vzorová, byť milí majú v krvi. Akurát to pivo v horách je celkom drahé. No Slovákov to, pravda, nemôže odradiť. Podaktorí podporili nosičský priemysel celkom výrazne.

Napriek únave a zdravotným problémom s nohami som nesmierne rád, že trek máme za sebou. V meste Pokhara pod reťazou bieloskvúcich 7 a 8 tisícoviek nad obzorom prichádzajú dva dni oddychu. Ja som si tam požíal ešte paraglidingový pádák. Tomuto športu-lietaniu na kĺzavých padákoch sa venujem už niekoľko rokov a považujem za životnú príležitosť si zalietat v prostredí najvyšších hôr sveta za chrbtom. Zážitok, na ktorý sa nezapáda. Podaktorí moji kamaráti si objednávajú zase výlet na malých lietadielkach alebo motorových rogalách obdivovať hory a doly himalájske z perspektívy kráľov týchto výšok, orlov. Myslím, že investícia za to stojí.

Pienčák si doprial takýto let na záver pobytu až k Everestu a ďalším piatim osemtisícovkám. Tak sa mu podarilo skompletizovať to, že videl na vlastné oči všetkých 14 osemtisícoviek. Minulý rok boli totiž v Pakistane, kde trekoval v oblasti so šiestimi.

Na záver čo dodať? Zas sme si len potvrdili, že dnes žijeme už v západnej ekonomike, ktorá nám umožňuje nesediť len doma. Nie sice luxusne a pohodlne, ale o to intenzívnejšie, sme spoznali jednu z najbližších krajín sveta - Nepál. Bola radosť ho zažiť a spoznávať.

